

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 98.533 van 28 augustus 2001
in de zaak A. 85.257/VII-18.729**

In zake : XXX,
 wonende te 2060 ANTWERPEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 7 juli 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 juni 1999, houdende bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 juni 1999;

Gelet op het arrest nr. 83.309 van 4 november 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat K. VERSTREPEN, verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij sedert enkele jaren in België verblijft;

Nadat haar op 5 januari 1999 een bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 1998 was betekend, is de verzoekende partij op 8 januari 1999 in het huwelijk getreden met een Belgische, Mevrouw J. R.;

Bij brief van 2 maart 1999 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf, op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Op 29 juni 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van de verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

‘ REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7, eerste lid, 1/: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn v/d vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit v/e geldig visum’

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij stelt dat het annulatieberoep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is, omdat een bevel geen eigen rechtsgevolgen zou hebben, doch het gevolg zou zijn van een eerder ontstane rechtstoestand; dat het beroep derhalve onontvankelijk zou zijn wegens gebrek aan belang;

Overwegende dat de verzoekende partij wel degelijk belang heeft, al was het maar omdat eerst na een dergelijk bevel de procedure van gedwongen verwijdering

kan worden ingezet; dat het bevel om het grondgebied te verlaten dus wel rechtsgevolgen heeft; dat de exceptie dient te worden verworpen.

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar eerste middel de schending aanvoert van artikel 10 van de Grondwet, doordat haar een bijlage 13 werd afgeleverd, terwijl in gelijkaardige gevallen steeds een bijlage 20 wordt afgeleverd; dat zij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten in de bijlage 20 wordt gemotiveerd op basis van artikel 7, 2/, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), terwijl de bijlage 13 gemotiveerd wordt op basis van artikel 7, 1/, van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bij de afgifte van een bijlage 20 nog een verzoek tot herziening had kunnen indienen bij de minister van Binnenlandse Zaken, terwijl dit bij de afgifte van een bijlage 13 niet meer mogelijk is; dat volgens de verzoekende partij zulk een onderscheid in behandeling van volkomen gelijkaardige situaties, om totaal onduidelijke redenen, een discriminatie uitmaakt die elke wettelijke grondslag mist;

Overwegende dat het door artikel 10 van de Grondwet gegarandeerd gelijkheidsbeginsel voorschrijft dat zij die zich in een zelfde toestand bevinden op gelijke wijze dienen te worden behandeld; dat het gelijkheidsbeginsel evenwel niet uitsluit dat een onderscheid wordt gemaakt indien dit berust op objectieve gronden;

Overwegende dat de verzoekende partij weliswaar aanvoert dat er een onderscheid in behandeling wordt gemaakt in identieke situaties, doch nalaat deze ongelijke behandeling met concrete gegevens te staven; dat de verzoekende partij immers niet aantoonst in welke gelijkaardige gevallen dan wel een bijlage 20 zou zijn afgeleverd; dat de aangevoerde discriminatie aldus niet kan worden nagegaan; dat evenmin wordt aangevoerd dat de wetgeving terzake foutief zou zijn toegepast;

Overwegende dat ook, wat de bewering van de verzoekende partij betreft, dat zij eerst een bijlage 20, en nadien een bijlage 13 zou hebben gekregen, moet opgemerkt worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nooit een bijlage 20 heeft gekregen, maar eerst een bijlage 12 en daarna een bijlage 13;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij met een (geldig) visum het Rijk is binnengekomen en derhalve onder het toepassingsgebied van artikel 7, 2/ Vreemdelingenwet zou vallen, wat aanleiding zou zijn geweest tot afgifte van een bijlage 20;

Overwegende dat het eerste middel ongegrond is;

3.2. Overwegende dat in een tweede middel, eerste onderdeel, de schending wordt aangevoerd van de artikelen 48, 52 en 59 van het EG-verdrag, doordat de verzoekende partij, omdat zij gehuwd is met een Belgische, beschouwd dient te worden als gelijkgesteld met een EG-onderdaan, dat EG-onderdanen rechtstreeks uit de artikelen 48, 52 en 59 van het EG-Verdrag het recht putten om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven, dat, krachtens de jurisprudentie van het Hof van Justitie, het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet niet volstaat om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven;

Overwegende dat onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie en hun familieleden, uit het EG-Verdrag het recht putten om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven; dat het door de verzoekende partij aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van 8 april 1976 evenwel het geval beoogt van een Frans onderdaan die zich naar België begeeft; dat in voorliggend geval er echter geen sprake is van zulk een intra-communautaire migratie, doch enkel van het overschrijden van een buitengrens van de Europese Unie;

Overwegende dat bijgevolg geen van de aangevoerde verdragsbepalingen op de rechtstoestand van de verzoekende partij van toepassing zijn; dat het eerste onderdeel van het tweede middel derhalve niet gegrond is;

Overwegende dat in het tweede onderdeel van het tweede middel de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 8 en 9 van Richtlijn 64/221 van de Raad van de Europese Gemeenschap van 25 februari 1964, doordat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald de bijlage 13, geen enkel schorsend beroep kan ingesteld worden, terwijl artikel 8 van de Richtlijn stelt dat eenieder tegen de te zijn aanzien genomen maatregel tot verwijdering van het grondgebied moet kunnen beschikken over de mogelijkheden van beroep die voor de eigen onderdanen openstaan tegen bestuursrechtelijke besluiten, dat het voormelde arrest van 8 april 1976 van het Hof van Justitie verder bepaalt dat de betrokkene reeds voor de tenuitvoerlegging van de uitwijzingsmaatregel de mogelijkheid moet krijgen om een opschortend beroep in te stellen, dat het bestreden bevel de verzoekende partij verplicht het land te verlaten zonder haar de mogelijkheid te bieden om zich bij de in artikel 9 van de Richtlijn genoemde overheidsinstantie te voorzien;

Overwegende dat Richtlijn 64/221 luidens artikel 1 betrekking heeft op onderdanen van lidstaten en hun familieleden die verblijven in of zich begeven naar een andere lidstaat van de Gemeenschap; dat zoals hierboven reeds vermeld is in onderhavige zaak geen sprake is van zulk een intra-communautaire migratie, maar enkel van het overschrijden van een buitengrens van de Europese Unie; dat de bepalingen van de Richtlijn

derhalve niet op verzoeker van toepassing zijn; dat het tweede onderdeel van dit middel eveneens ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij nog aanvoert dat er een prejudiciële vraag dient gesteld te worden aan het Hof van Justitie overeenkomstig artikel 177 van het EG-Verdrag, met betrekking tot de tegenstrijdigheid tussen het bevel om het grondgebied te verlaten en de regels van vrije vestiging binnen de Europese Unie, bepaald in artikel 52 en volgende van het EG-Verdrag;

Overwegende dat luidens artikel 177, derde lid, van het EG-Verdrag, een rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, gehouden is een vraag van gemeenschapsrecht die voor haar rijst, te verwijzen naar het Hof van Justitie; dat gelet evenwel op het antwoord op beide onderdelen van het tweede middel, de opgeworpen prejudiciële vraag niet relevant is voor de oplossing van het geschil, aangezien de aangehaalde bepalingen van het Verdrag en de Richtlijn immers dermate duidelijk zijn dat de juiste toepassing van het gemeenschapsrecht evident is; dat luidens de rechtspraak van het Hof van Justitie in dat geval geen prejudiciële vraag moet worden gesteld;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord voor het eerst de schending aanvoert van artikel 44 van de wet van 15 december 1980, doordat zij overeenkomstig dit artikel dient beschouwd te worden als gelijkgestelde met een EG-onderdaan;

Overwegende dat een nieuw middel in de memorie van wederantwoord slechts ontvankelijk is wanneer aangetoond is dat het van openbare orde is of dat de verzoekende partij vóór de raadpleging van het administratief dossier geen kennis had van het feit waarop zij zich in dat middel beroept;

Overwegende dat in casu de bedoelde schending geen middel is dat de openbare orde raakt; dat het dus een nieuw middel betreft dat reeds in het verzoekschrift kon worden aangevoerd, vermits de verzoekende partij er reeds kennis van had bij het indienen ervan;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig augustus tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.